

3a TROBADA DE VEHICLES DE COSSOS DE SEGURETAT I EMERGÈNCIES

DISSABTE
28 GENER
2017
PASSEIG MARÍTIM
(PLAÇA SARA LLORENS)
DE 10 a 17.30 h
PINEDA DE MAR

Organitza: Protecció Civil
Pineda de Mar Policia Local
Pineda de Mar

Crònica lletres

‘Farlopa’ a la Verneda

David Castillo

Barcelona

No és el primer cop que el novel·lista Marc Moreno utilitza la cocaïna a les seves obres, tampoc que les ambienta al barri de la Verneda, on ha passat tota la vida i té la seu de la dinàmica editorial Llibres del Delicte, dedicada a la literatura negra, allò dels lladres i serenos, que en deien abans. Ahir, però, Moreno va ser protagonista perquè se li va concedir per *Temps de rates* el VIII premi Crims de Tinta, que convoca RBA, el dia en què s'inicia el BCNegra, que deixa constància que en delinqüència som també una primera potència, i ho dic per la quantitat de títols i d'autors que remena aquest subgènere, que alguns donaven per mort. Després de dir que per a ell era com si li haguessin concedit el premi Nobel, va afirmar que ha estat "un incentiu més per continuar lluitant i reivindicant un gènere i una llengua que tenen molt a oferir". En una cantonada de l'escenari em confessa que volia fer la clàssica novel·la de baixos fons, però que es va trobar l'handicap de la llengua perquè topava amb els castellanismes o l'ús indiscriminat de les curatives dels correctors.

El premi es va iniciar com un concurs de la policia autonòmica, però veient com s'ha desenvolupat i la quantitat d'agents que s'han su-

Marc Moreno, flamant guanyador del Crims de Tinta per 'Temps de rates' ■ ACN

mat a la nòmina d'escriptors, hem d'afirmar que ha tingut molt èxit. Deuen ser coses del nivell C de català i del temps lliure que ofereix el cos, perquè, creguin-me, fer una novel·la, ni que sigui dolenta, demana tones de temps i paciència. *Temps de rates* –avui és a la venda– té, al parer del jurat, un ritme trepidant, el mateix de la motxilla amb vuit quilos de *farlopa* (cocaïna), que es mou

com una bomba sense destinatari, protagonitzada per uns *ninis* (ni estudia, ni treballa, d'això també en som primera potència), de la Verneda. No sé calcular el valor d'aquesta coca a les nits barcelonines, però el bo del Marc s'ha embutxacat cinc mil euros de dotació, merescuts, cal dir-ho, per la seva persistència en el gènere i per voluntat editorial emprendedora. I sense un pam de net.

Críticateatre

Jordi Bordes

Poema profund i desesperat

En la solitud dels camps de cotó

Autor: Bernard-Marie Koltès
Director: Joan Ollé
Intèrprets: Andreu Benito i Ivan Benet

Dissabte, 14 de gener (fins al 19 de febrer) a la Sala Petita. TNC

Joan Ollé furga en el més profund de l'ànima en aquest *En la solitud dels camps de cotó*. En una línia encara més obscura que *El malentès* de Camus (Lliure, 2006), la incomunicació i la por prenen densitat en un espai conceptual i on s'olora la vulnerabilitat i la incapacitat de confiar en l'altre. És una peça espessa, dura,

que Ollé la situa en la màxima fondària del pou, sense compassió, escèptic de la humanitat. No busca gaires girs en un text que, dins de la seva foscor, potser hi podria trobar algunes guspies d'esperança. És una reflexió en veu alta expressada per dues veus antagoniques, que coincideixen en una certa desesperació i soledat davant d'allò desconegut, com ara la mort.

A l'escena de la desesperació de Koltès amara el conflicte amb una il·luminació generalment horitzontal (que pretén enfrontar el personatge de la nit amb el del dia). En aques-

Benet i Benito, en un moment de l'obra ■ RUANO

ta impossibilitat de comunicar-se, costa que sigui reeixida la voluntat de trobar confiança, tot presentant-se humil, del perso-

natge de la nit (Andreu Benito). A la desconfiança del veí de la llum (Ivan Benet) se li suma un cert orgull i desig d'ordre i de mantenir un decòrum social. Les interpretacions són condensades, intenses, sense gairebé contacte entre l'un i l'altre.

La il·luminació, de mica en mica, va traslladant el feix de llum al sostre que fa reflexos deformes sobre el pensar dels protagonistes. La metàfora de Koltès trasllada l'espectador allà on aquest vulgui. Sempre seran paisatges desolats, situacions injustes, de fred i pors: la confiança s'escola la pou avall.